

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA KUJAWSKO-POMORSKIEGO

Bydgoszcz, dnia 15 marca 2024 r.

Poz. 1708

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE Nr 18/2024 WOJEWODY KUJAWSKO-POMORSKIEGO

z dnia 14 marca 2024 r.

Działając na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2023 r. poz. 40 ze zm.),

stwierdzam nieważność

uchwały nr LVI/633/24 Rady Miejskiej w Mogilnie z dnia 7 lutego 2024 r. w sprawie określenia szczegółowych zasad, trybu przyznawania i pozbawiania oraz rodzajów i wysokości stypendiów sportowych, nagród i wyróżnień za osiągnięte wyniki sportowe.

Uzasadnienie

W dniu 7 lutego 2024 r. Rada Miejska w Mogilnie, działając na podstawie art. 31 i art. 35 ust. 5 i 6 ustawy z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie (Dz. U. z 2023 r. poz. 2048) – zwanej dalej „ustawą” – podjęła uchwałę w sprawie określenia szczegółowych zasad, trybu przyznawania i pozbawiania oraz rodzajów i wysokości stypendiów sportowych, nagród i wyróżnień za osiągnięte wyniki sportowe.

Badana uchwała wpłynęła do organu nadzoru w dniu 16 lutego 2024 r.

Zawiadomieniem z dnia 5 marca 2024 r. (WNK.IV.4131.19.2024.KB) Wojewoda Kujawsko-Pomorski poinformował Burmistrza Mogilna, że wyżej wymieniona uchwała podjęta została z istotnym naruszeniem przepisów ustawy o sporcie, stanowiących podstawę prawną przedmiotowej uchwały. W odpowiedzi z dnia 6 marca 2024 r. (WBR.0007.1.2024) Burmistrz Mogilna poinformował, że przychyła się do przedstawionych w zawiadomieniu zarzutów. Natomiast Rada Miejska w Mogilnie podejmie działania, których celem będzie podjęcie stosownej uchwały uwzględniającej uwagi zawarte w uzasadnieniu zawiadomienia.

Mając na względzie powyższe, organ nadzoru podtrzymuje stanowisko wyrażone w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania nadzorczego.

Zgodnie z treścią art. 31 ustawy:

1. Jednostki samorządu terytorialnego mogą ustanawiać i finansować okresowe stypendia sportowe oraz nagrody i wyróżnienia dla osób fizycznych za osiągnięte wyniki sportowe.

2. Stypendia lub nagrody dla trenerów prowadzących szkolenie zawodników osiągających wysokie wyniki sportowe w międzynarodowym współzawodnictwie sportowym lub w krajowym współzawodnictwie sportowym mogą być przyznawane przez jednostki samorządu terytorialnego i finansowane z budżetu tych jednostek.

3. Organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego określa, w drodze uchwały, szczególne zasady, tryb przyznawania i pozbawiania oraz rodzaje i wysokość stypendiów sportowych, nagród i wyróżnień, o których mowa w ust. 1 i 2, biorąc pod uwagę znaczenie danego sportu dla tej jednostki samorządu terytorialnego oraz osiągnięty wynik sportowy.

W opinii organu nadzoru, celem powyższego upoważnienia jest określenie w uchwale, jaką nagrodę, wyróżnienie, stypendium sportowe może uzyskać dany zawodnik, osiągając określony wynik sportowy, wiedząc przy tym, jakie znaczenie dla gminy ma dany sport oraz określenie, jakie stypendium lub nagrody przewidziane są dla trenerów prowadzących szkolenie zawodników osiągających wysokie wyniki sportowe w międzynarodowym lub krajowym współzawodnictwie sportowym (por. m.in. rozstrzygnięcie nadzorcze Wojewody Mazowieckiego z dnia 14 grudnia 2020 r. znak: WNP-I.4131.218.2020.KS).

Zatem jedynymi przewidzianymi przez ustawodawcę kryteriami, którymi organ powinien się kierować określając warunki przyznania stypendium, są – stosownie do art. 31 ust. 3 ustawy – znaczenie danego sportu dla jednostki samorządu terytorialnego oraz osiągnięty wynik sportowy. Dla realizacji tak skonstruowanej normy kompetencyjnej szczególnie istotne jest precyzyjne określenie „znaczenia danego sportu dla jednostki samorządu terytorialnego”. Przepis prawa miejscowego musi być sformułowany w sposób precyzyjny i czytelny. Adresat takiego przepisu powinien wiedzieć, w jaki sposób ma się zachować, bądź jakie uprawnienia na mocy tego przepisu mu przysługują. Z kolei organ stosujący przepis musi wiedzieć jak go zinterpretować. Normy o niedookreślonej lub niezrozumiałej treści należy uznać za sprzeczne z konstytucyjną zasadą poprawnej legislacji (vide: wyrok TK z dnia 13 września 2005 r., publ. LEX nr 165332).

WSA w Łodzi w wyroku z dnia 11 lipca 2019 r. (sygn. akt II SA/Łd 375/19) stwierdził, że intencją ustawodawcy było powiązanie wysokości świadczenia ze znaczeniem danego sportu dla konkretnej jednostki samorządu terytorialnego. Takimi dyscyplinami mogą być na przykład dyscypliny o ugruntowanej tradycji lokalnej, czy ponadlokalnej, cieszące się popularnością wśród mieszkańców, co z oczywistych względów wpisywałoby się w realizację zadania własnego, polegającego na tworzeniu warunków sprzyjających rozwojowi sportu (zob. art. 27 ust. 1 ustawy). Istotne zatem jest przyporządkowanie konkretnej dyscypliny sportowej do prestiżu danej jednostki. Oznacza to, że ustawodawca miał na myśli zawężoną grupę dyscyplin sportowych (por. wyrok WSA w Bydgoszczy z dnia 29 marca 2017 r., sygn. akt II SA/Bd 1463/16). Jak podkreślił NSA w wyroku z dnia 5 kwietnia 2019 r. (sygn. akt I OSK 1623/17): „Może to nastąpić albo poprzez wskazanie określonej dyscypliny sportowej (dyscyplin sportowych) albo w sposób bardziej ogólny np. przez wskazanie na: lekką atletykę, sporty wodne, sporty zimowe, sporty młodzieżowe itp. Natomiast wskazanie na "dyscypliny sportowe objęte programem Igrzysk Olimpijskich lub Paraolimpijskich" nie jest wystarczające. Jest to bowiem określenie zbyt ogólne. Igrzyska olimpijskie i paraolimpijskie obejmują bardzo dużą liczbę różnych dyscyplin sportowych, zwłaszcza, że są olimpiady letnie i zimowe (...). Ponadto, część z dyscyplin sportowych, objętych programem Igrzysk Olimpijskich i Paraolimpijskich może być uprawiana jedynie w przypadku, gdy zawodnik ma możliwość korzystania z określonej infrastruktury sportowej (basen, lodowisko, stadion, hipodrom, trasa zjazdowa narciarska itp.). Jeśli zatem mieszkaniec danej gminy nie ma (z uwagi na miejsce zamieszkania) możliwości stałego, nieskrępowanego korzystania z takiej infrastruktury sportowej, to deklaracja gminy o krzewieniu m. in. takiej dyscypliny sportu, która wymaga owej infrastruktury, jest praktycznie iluzją.”

Analizowana uchwała Rady Miejskiej w Mogilnie nie zawiera zapisów, z których wynikałoby jakie dyscypliny sportu uznano za mające znaczenie dla lokalnej społeczności. WSA w Łodzi w wyroku z dnia 16 kwietnia 2021 r. (sygn. akt. II SA/Łd 911/20) wyraził pogląd, że „wołą ustawodawcy jest wskazanie znaczenia danego sportu w treści samej uchwały, a nie ewentualnie późniejsze rozstrzygnięcie chociażby przed komisją stypendialną, czy dana dyscyplina sportowa ma, czy też nie ma znaczenia dla jednostki samorządu terytorialnego”. Podobne stanowisko w przedmiotowej materii zajął m.in. WSA w Gdańsku w wyroku z dnia 30 czerwca 2016 r. (sygn. akt. III SA/Gd 303/16).

Rada Miejska w Mogilnie nie zróżnicowała dyscyplin sportowych, których uprawianie uznane zostało za mające znaczenie dla gminy, do czego była zobowiązana upoważnieniem ustawowym, lecz zrównała wszystkie dyscypliny w ramach konkurencji igrzysk olimpijskich i paraolimpijskich, nie precyzując ich rodzaju (§ 2 ust. 2 uchwały).

Jako sprzeczny z normą kompetencyjną art. 31 ust. 3 ustawy o sporcie należy uznać również § 5 ust. 1 załącznika do uchwały nr LVI/633/24 Rady Miejskiej w Mogilnie, zgodnie z którym zawodnik może zostać pozbawiony stypendium w przypadku: 1) zaniebdywania prawidłowej realizacji programu szkolenia; 2) naruszenia reguł sportowych obowiązujących w klubie sportowym, którego jest członkiem; 3) trwałego zaprzestania uprawiania sportu lub dyskwalifikacji; 4) utraty zdolności do uprawiania sportu przez okres 6 miesięcy potwierdzonej orzeczeniem lekarskim; 5) naruszenia ogólnie przyjętych norm moralnych; 6) skazania za popełnienie przestępstwa z winy umyślnej.

Trafny jest pogląd wyrażony w wyroku WSA w Olsztynie z dnia 14 lutego 2019 r. (sygn. akt II SA/OI 9/19), że przesłanki przyznania stypendium wskazane w art. 31 ust. 3 ustawy, winny być także kryteriami jego pozbawienia. Zwrot "za osiągnięte wyniki sportowe" dotyczy, co wynika z wykładni literalnej, wyników już osiągniętych, zatem przekroczeniem delegacji ustawowej jest określenie warunków pozbawienia stypendium, w odniesieniu do zdarzeń przyszłych. „Tym samym brak jest podstaw do pozbawienia stypendium w przypadku zaprzestania realizacji szkolenia sportowego, zakończenia kariery, utraty zdolności do uprawiania sportu (...), czy ukarania karą dyscyplinarną, jak również stosowania dopingu lub innych substancji i metod zabronionych.”. Jak zauważa Sąd, część z tych przesłanek może być skutkiem okoliczności niezależnych od zawodnika (kontuzja, choroba). Zatem tylko te przesłanki, które są związane z utratą statusu mieszkańca gminy (np. wyprowadzka połączona z wolą zmiany centrum życiowego), utrata charakteru sportu mającego znaczenie dla gminy oraz ustalenie braku osiągnięcia sportowego winny skutkować pozbawieniem stypendium. Warto też zaznaczyć, że stypendium stanowi formę docenienia za wynik sportowy, a nie swoiście pojmowanej "zaliczki" na poczet przyszłych osiągnięć. Podobny pogląd wyraziły m.in.: WSA w Bydgoszczy w wyroku z dnia 28 marca 2017 r. (sygn. akt II SA/Bd 1455/16), czy WSA w Łodzi w wyroku z dnia 19 października 2017 r. (sygn. akt II Sa/Łd 660/17). Jednocześnie WSA w Rzeszowie w wyroku z dnia 12 września 2017 r. (sygn. akt II SA/Rz 696/17) stwierdził: „(...) jeżeli dana osoba uzyskała stypendium w następstwie docenienia osiągniętych przez nią wyników sportowych, to pozbawienie jej tego świadczenia nie może dotyczyć tego, czy osoba ta, już po uzyskaniu stypendium, dalej sport uprawia, na jakim poziomie go uprawia i czy przestrzega stosownych procedur oraz wymogów. W ocenie Sądu dyskwalifikacja mogłaby stanowić podstawę do cofnięcia stypendium, ale jedynie taka, która dotyczyłaby osiągnięcia sportowego, które było podstawą jego przyznania.”.

Mając powyższe na względzie, należało orzec jak na wstępie.

Na niniejsze rozstrzygnięcie przysługuje prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy (ul. Jana Kazimierza 5, 85-035 Bydgoszcz) w terminie 30 dni od dnia jego doręczenia – za pośrednictwem Wojewody Kujawsko-Pomorskiego.

Wojewoda Kujawsko-Pomorski
Michał Szybel